

Вероватно има више медијске слободе, бар када се ради о европским земљама, док је на власти режим који мондијалистички кругови сматрају непријатељским, макар и не био оличење демократије, него када на чело државе дођу њихови фаворити. Напросто, уз медије под контролом владе, постоје и релативно бројна средства масовног информисања подржана од стране, макар у односу на домаће чиниоце власти, невладиних организација, као и директно од заинтересованих иностраних државних институција. Но, када „демократске снаге“ дођу на власт, чак иако не гуше од њихове владе независне медије, њих нема ко тако обилато да помаже као у претходној фази, док су прозападне странке биле у опозицији.

Чињеница је да у „демократском систему“ влада умањи своје непосредно присуство на медијском простору, али приватизована средства масовног информисања, поготово електронска, углавном доспевају у руке мондијалистички настројених страних медијских магната или домаћих кругова сличних ставова (односно, оних који им, се због свог рачуна, прилагоде).

У таквим околностима, док се гласно прича о демократији и независном новинарству, готово да завлада ново идеолошко (евроатлантско) једноумље. Медијски се протезирају једне политичке снаге, ради се против других или се оне игноришу. Неподобне земље се блате, а наводни савезници величају, кршења људских права оних који нису идеолошки подобни превиђају се, а од муве се прави слон када се ради о нечему што евроатлантисти доживљавају као претњу. И све то, ради се често индиректно, у виду „непристрасне“ анализе.

Већ годинама, споменуто имамо прилику да видимо и у нашој Србији. Међутим, недавно сам се подсетио да значајну медијску улогу још има и старо полицијско-удбашко братство. У новонасталим околностима, некадашњи медијски делатници „снага реда“ здружених за државну и јавну безбедност, добро су се снашли. Има их и у мондијалистичким, и у државним, али и опозиционим медијима.

Далеко од тога да су они, као и њихово братство, хомогени. Имају различита убеђења, већ у складу са интересима. А не оспоравам да и међу њима може да се нађе по неки идеалиста, руковођен оним у шта искрено верује. Но, без обзира на све то, они нису изгубили „породични инстинкт“. Када препознају да је неко њихов угрожен, или макар да се упустио у неку важну игру, сложено стају на његову страну. Крв није вода, а свесни су и да „рука руку мије“!

Тако се у случају Уроша Мишића, драконски осуђеног на основу монтиране истраге и током сличног судског поступка, показало да званичну верзију подржавају не само многи медији који су тренутно прорезимски настројени, већ и немали број опозиционих. У вези са споменутиим случајем влада медијски мрак као у доба Брозове и Стаљинове владавине, а то је ипак много и за мондијалистичку „демократију“.

Упечатљив пример колико људи из медијских ешелона полицијско-удбашког братства доживљавају лично цео случај, имам утисак, представља и то да је мојој редакцији, поводом текста „Правда за Уроша“, стигло љутито писмо новинара (да га не именујем) једног опозиционог дневног листа. Човек се нашао лично увређен што не верујем натегнутој полицијској верзији. И што Урош, вероватно, није осуђен на 100 година затвора.

Његово писмо ме је навело да споменем још нешто што загађује српске медије. То је корупција. У многим новинама, и електронским медијима, могуће је протурити било шта ако се за то плати. Изброје се паре, и наручи жељени чланак или прилог. Отуда, они који су навикли да раде у складу са жељом наручилаца, не верују да и други тако не поступају. Не кажу ђабе Литванци: „Џепарош и за часну сестру мисли да је лопов“. Тако је и човек, претпостављам ненавикнут на то да неко сам просуђује и има свој став, односно да није унајмљено перо, помислио да је мој текст наручен.

Мање више сад та епизода, али када на мондијалистичко једноумље у медијима, утицај полицијско-удбашких структура и оних који су поникли у њиховим редовима, а сада раде за свој рачун, додамо легалну маркетиншку продају простора и корупцију – остаје нам само да закукамо над стањем у медијима у овој земљи!